

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. E.**, zast. JUDr. Vladimírem Čarňanským, advokátem, se sídlem Praha 1, Vodičkova 41, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, poštovní schránka 78, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2005, č. j. 8 Ca 247/2004 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 3. 2005, č. j. 8 Ca 247/2004 – 16, zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2004, č. j. SCPP-3145/C-252-2004. V odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že základním předpokladem pro přiznání odkladného účinku je nenahraditelná újma, jež by vznikla výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí. Případný rozpad manželského vztahu sice nelze podle názoru soudu nahradit, avšak soud při svém rozhodování musel přihlídnout i ke kritériu veřejného zájmu. Z přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu Městský soud v Praze zjistil, že žalobci byla zamítnuta žádost o vydání povolení k pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 78 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy proto, že je veden v evidenci nežádoucích osob. Tuto skutečnost vyhodnotil Městský soud v Praze jako odporující veřejnému zájmu a podotkl, že ani správní orgán v tomto případě neposuzuje přiměřenost svého rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žaloby podle ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto návrh žalobce zamítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítal, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil otázku vztahu mezi nenahraditelnou újmou a veřejným zájmem. Kvůli nesprávnému postupu žalované nelze z jejího rozhodnutí přesně dovodit, zda je povolení pobytu na území České republiky v rozporu s veřejným zájmem. Žalovaná je totiž podle názoru stěžovatele povinna posuzovat oprávněnost zařazení cizince do seznamu nežádoucích osob vždy, když se objeví nová skutečnost. Při předložení žádosti stěžovatele o povolení pobytu se žalovaná dozvěděla, že stěžovatel uzavřel sňatek s občankou České republiky, a měla se proto zabývat i otázkou, zda nadále trvají důvody jeho zařazení do tohoto seznamu. Žalovaná takto nepostupovala, takže nelze s jistotou tvrdit, že pobyt stěžovatele na území České republiky je v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel navrhl, aby bylo rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 27. 5. 2005 stěžovatel opravil chybné datum svého narození. Uvedl, že toto nesprávné datum je uvedeno v rozhodnutí žalované, které zřejmě směřovalo proti neexistující osobě a mělo by být zrušeno. Podle názoru stěžovatele by tento důvod měl soud zohlednit i při rozhodování o této kasační stížnosti.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o odkladném účinku žaloby je rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.] (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 – 172, zveřejněné ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 507/2005).

Přiznáním odkladného účinku žalobě se podle ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. pozastavují účinky napadeného rozhodnutí správního orgánu do skončení řízení před soudem. Usnesení o přiznání odkladného účinku lze bez návrhu zrušit podle ustanovení § 73 odst. 4 s. ř. s., ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly.

Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká ze zákona skončením řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.).

Soudní řád správní celé ustanovení § 104 koncipuje natolik jednoznačně, aby nevznikaly žádné pochybnosti o jeho správné aplikaci. Z výčtu důvodů obsažených v tomto ustanovení je zřejmé, že zákonodárce neposkytuje prostor pro další konkretizaci podle zvláštních okolností případu, když z hlediska právní teorie i soudní praxe je zcela zřejmé, co se míní vedením řízení i rozhodnutím dočasné povahy. Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl – jako v případě stěžovatele – návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé; Městský soud v Praze bude pokračovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, jak je uvedeno v záhlaví tohoto usnesení, a Nejvyššímu správnímu soudu v této fázi řízení nepřísluší hodnotit věcnou správnost jeho rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že podaná kasační stížnost je nepřijatelná podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele ze dne 18. 3. 2005 proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2005, č. j. 8 Ca 247/2004 – 16, v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. odmítl. Za této situace se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcnými námitkami stěžovatele uvedenými v kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu

